

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 08/05/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 67

PHẢI THẬT LÀM

Chữ “*thật làm*” bao hàm rất nhiều ý nghĩa mà Hòa Thượng muốn nói với chúng ta. Có những người bố thí rất nhiều tiền của nhưng họ không thể giúp người khác giác ngộ. Chúng ta nói với người khác một số đạo lý mà Phật, Thánh Hiền đã dạy để họ chân thật có lợi ích thì đó là chúng ta đã thật làm. Chúng ta quán sát, hằng ngày, chúng ta có làm mọi việc bằng tâm chân thật hay không? Tất cả khởi tâm động niệm, việc làm của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền đều là chân thật.

Người xưa kể câu chuyện, có một vị quan đi sứ qua một đất nước, khi ông nhìn thấy nhà vua nhìn thanh kiếm của mình một cách chăm chú, vị quan biết nhà vua rất thích thanh kiếm đó. Trong đầu vị quan khởi lên ý niệm, khi nào đi sứ xong ông sẽ tặng nhà vua thanh kiếm. Khi vị quan đi sứ về thì vị vua đã mất, vị quan tìm đến lăng mộ của vua để treo thanh kiếm lên đó. Những người hầu cận nói với vị quan rằng, ông mới chỉ khởi ý niệm, chưa có giao kết gì với vua nên không cần làm như vậy. Vị quan đó nói: “*Tuy ta chưa nói ra nhưng ta đã hứa với chính mình!*”. Đây chính là vị quan đó đã thật làm!

Trong cuộc sống, chúng ta thường hứa nhưng chúng ta không làm. Chúng ta mới khởi ý niệm chưa nói ra thì chúng ta vẫn phải thực hiện lời hứa của mình. Chúng ta quán sát, có bậc quân tử hay một vị Phật Bồ Tát nào thất hứa hay không? Mọi lời nói, hành động của các vị vua đều rất cẩn trọng vì tất cả đều được các nhà sử học ghi chép lại. Tiêu chuẩn của cư dân của thế giới Tây Phương Cực Lạc là thuần thiện, thuần thiện. Các bậc thiện căn, phước đức, nhân duyên đầy đủ thì mới được về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Một người vong ân, bội nghĩa, không giữ chữ tín thì họ không có đủ tư cách để làm người.

Súc sanh cũng biết giữ chữ tín. Trên mạng Internet có rất nhiều video ghi lại hình ảnh các loài vật báo ân. Tôi đã từng xem video, có một con nai sau khi được một người cứu giúp, rửa vết thương thì một thời gian sau, nó dẫn con của nó về để cảm ơn người đã cứu mình. Một con đười ươi được một người cứu giúp, sau nhiều năm anh quay trở lại khu rừng, khi nghe thấy tiếng kêu của anh thì con đười ươi dẫn theo bầy đàn ra chào đón anh. Tất cả loài vật đều biết tri ân, báo ân. Người không thật làm thì không thể thành tựu đạo quả, chúng ta phải sâu sắc phản tỉnh!

Tổ Ấn Quang dạy chúng ta cách tu hành, cách sống rất ngắn gọn: **“Đốn luân tận phận, nhàn tà tồn thành, nhất tâm niệm Phật, cầu sanh Tịnh Độ”**. Cta phải dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình, khi rảnh rồi giữ tâm không vọng động niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ. Khi chúng ta có thời gian rảnh rồi, tâm chúng ta thường loạn động hay như người thế gian nói: **“Nhàn cư vi bất thiện”**. Chúng ta rảnh rồi thì chúng ta thường làm những việc không thiện. Từ bốn câu dạy của Tổ Ấn Quang, tôi rút gọn thành chín chữ để chúng ta dễ nhớ hơn là: **“Tận trách nhiệm, sống chân thành, tâm thanh tịnh”**. Chúng ta niệm Phật thì tâm chúng ta mới thanh tịnh, chúng ta không niệm Phật thì chúng ta sẽ niệm danh lợi, niệm hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, niệm **“tham, sân, si, mạn”**.

Hòa Thượng nói: **“Trong “Phổ Hiền Hạnh Nguyên Phẩm” nói rất rõ ràng, tường tận, chúng ta bố thí bảy báu bằng tam thiên, đại thiên cũng không bằng dạy người bốn câu kệ. Vì cúng dường pháp chính là giáo dục, chúng sanh tiếp nhận lời giáo huấn mà có thể giác ngộ thì công đức của chúng ta lớn hơn cúng dường tiền của rất nhiều”**.

Chúng ta dùng tiền của vô cùng nhiều để bố thí thì cũng không bằng chúng ta nói cho người khác nghe lời dạy của Phật, của Thánh Hiền để giúp họ giác ngộ. Chúng ta bố thí nhiều tiền của nhưng chúng sanh không giác ngộ thì họ không đạt được lợi ích chân thật. Nhiều người không hiểu đạo lý này, họ chỉ muốn làm theo cách của mình. Ngày trước, có một người phát tâm in 5000 cuốn **“Quan Âm cứu khổ”** để tặng mọi người, họ in còn thiếu khoảng 1000 cuốn nên họ muốn nhờ tôi phô-tô thêm, tôi nói, cuốn sách này nếu phô-tô thì sẽ mờ, dễ hỏng, không có người đọc, ở đây đang có một vị Phật đang cần cứu giúp, cô hãy dùng tiền đó để cứu giúp người đó. Họ không nghe theo lời khuyên của tôi mà qua bên đường phô-tô thêm sách, những cuốn sách này chắc chắn không có người đọc và sẽ bị đốt bỏ.

Hòa Thượng nói: **“Cta cúng dường tài nhiều thì cta cũng không thể ra khỏi luân hồi, không thể ngay trong một đời này có thể thành Phật, có thể giải thoát vậy thì việc làm này không chân thật có được lợi ích. Việc mang lại lợi ích chân thật là giúp chúng sanh giác ngộ”**

Cúng dường pháp là giáo dục, chúng ta dạy người, họ thật làm thì họ sẽ chân thật có được lợi ích. Ngày nay, người hiểu được để có thể thật làm rất ít. Chúng ta không thật hiểu thì cta sẽ không thật làm. Có nhiều người hiểu rồi nhưng vẫn không thật làm, vẫn thích làm theo cách của mình. Năm vừa qua, chúng ta đã tổ chức 15 trại hè, có những trại hè chỉ diễn ra trong một ngày nhưng thành công mỹ mãn mang lại kết quả rất trác tuyệt. Ngày trước, chúng ta bắt đầu tổ chức trại hè ở chùa Phúc Long, tỉnh Bắc Ninh, có năm có gần 800 học viên tham gia và mang lại lợi ích rất thiết thực.

Hòa Thượng nói: **“Bố thí pháp chính là giáo dục”**. Chúng ta muốn mọi người tiếp nhận pháp một cách mạnh mẽ thì chính chúng ta phải thật làm. Chúng ta dạy

người bố thí thì chúng ta phải làm ra tấm gương của người thực hành bố thí một cách triệt để. Đây là chúng ta giáo dục bằng thân giáo. Ở thế gian, nhiều người bảo người khác bố thí nhưng họ thì muốn vào càng nhiều càng tốt, họ chỉ bố thí trên hình tướng, không thật làm.

Trên Kinh Phật đưa ra thí dụ, người đem rất nhiều tiền của đi bố thí thì cũng không bằng người nói bốn câu kệ giúp người khác giác ngộ. Trước đây, tôi đã nghe câu nói này nhiều lần nhưng tôi chưa hiểu, dần dần tôi mới thể hội được ý nghĩa của câu nói đó. Tôi biết, có nhiều nơi, những người nghèo khổ được tặng rất nhiều gạo, mỳ, vật phẩm nên họ phải mang đi bán lại. Người thế gian nói: *“Cho con cá không bằng cho cần câu”*. Chúng ta tặng mà chúng ta không hướng dẫn họ cách sống, cách làm việc thì họ cũng không có được lợi ích.

Tôi biết một bà cụ bán xôi, mỗi tháng bà có thu nhập khoảng 20 triệu, bà đã nuôi dạy được những người con học đại học. Nếu chúng ta không lười biếng thì cuộc sống này sẽ dễ dàng. Nếu chúng ta không giúp người khác cải thiện năng lực thì sự giúp đỡ của chúng ta không thiết thực. Chúng ta mở các lớp *“Kỹ năng sống”* để dạy các con năng lực để sống, để sinh tồn. Có thanh niên nhìn thấy một con rắn thì đã vô cùng hoảng sợ. Chúng ta dạy trẻ những điều độc hại nên tránh và những điều gì không cần phải sợ. Trên Kinh Phật nói rất rõ ràng, người có đại phước báu không phải là người bố thí nhiều tiền của mà là người có thể đem những lời giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền giúp người khác giác ngộ, thật làm.

Cách đây nhiều chục năm, tôi đọc một cuốn sách có tên *“Lời dạy vàng ngọc”*, trong cuốn sách đó, có một câu mà tôi rất tâm đắc, hiện tại tôi vẫn đang làm theo, câu nói đó là: *“Đồ cũ không dùng cho đi vẫn hữu dụng. Nhịn một hai bữa tiệc tùng để dành cho người nghèo đói”*. Chúng ta chỉ cần nhịn một hai bữa tiệc tùng thì có thể giúp mọi người thoát khỏi khổ nạn. Chúng ta nên dùng tiền để giúp mọi người một cách thiết thực.

Hôm trước có một chú mới đến hệ thống chúng ta học tập, Cha Mẹ của chú đã ly dị nên không có người quan tâm đến chú, chú bị tai nạn giao thông nên bị tật một chân thấp một chân cao. Tôi bảo mọi người đưa chú đi khám để giúp chú chữa trị tật ở chân. Chúng ta cần làm những việc chân thật lợi ích cho mọi người. Trong cuộc sống có rất nhiều hoàn cảnh cần được cứu giúp, chúng ta có duyên gặp ai thì chúng ta làm. Chúng ta không phan duyên, tìm cầu, nếu chúng ta cưỡng cầu thì chúng ta sẽ phiền não.

Chúng ta cần khắc ý làm những việc chính, làm giáo dục chính là việc chính. Hiện tại, chúng ta đang làm giáo dục chuẩn mực của Thánh Hiền, cao hơn nữa là cta chia sẻ giáo huấn của Phật Bồ Tát. Những người nào cần thì chúng ta mới chia sẻ giáo huấn của Phật Bồ Tát, chúng ta không cưỡng cầu. Giáo dục chuẩn mực làm người là bắt buộc đối với mỗi người. Mỗi cta đều cần học giáo dục chuẩn mực làm người, nếu

một người không có chuẩn mực làm người thì họ sẽ hại Cha Mẹ, người thân và những người xung quanh. Rất nhiều người gọi điện, nhắn tin cho tôi nói về việc con cái của họ không nghe lời, phản nghịch, tôi khuyên họ nên bình tĩnh, tỉnh táo, sáng suốt giải quyết vấn đề.

Hòa Thượng nói: ***“Trên Kinh Phật lại nói: “Giả như có cúng dường được hăng sa Thánh cũng không bằng chính mình kiên dũng cầu chánh giác”.*** “Chánh giác” là quả vị Phật. Chúng ta nỗ lực tu hành, chúng ta đạt được quả vị Phật thì đó mới là điều Phật mong muốn. Phật mong muốn tất cả chúng sanh đều phải thành Phật, hoàn toàn giác ngộ, không còn sinh tử luân hồi. Chúng ta có phước báu lớn như thế nào thì chúng ta cũng chỉ sống được ở cõi Người hay cõi Trời. Chúng ta sống ở cõi Trời Phi tướng phi phi tướng xứ tuổi thọ dài 8 vạn đại kiếp nhưng thời gian đó cũng sẽ trôi qua. Chúng ta từ những đứa trẻ đã dần trở thành người anh chị, chú bác, thời gian trôi qua rất nhanh. Chúng ta phải vượt thoát khỏi sự chi phối của thời gian, không gian, vượt thoát khỏi sinh diệt bằng cách chân thật tu hành, được giải thoát.

Hòa Thượng nói: ***“Phước báu của cta lớn như thế nào thì cũng không bằng người thật làm. Người thật làm là người kiên dũng cầu chánh giác. Người thật làm chính là người chân thật niệm Phật. “Thật làm” là chúng ta niệm câu Phật hiệu không gián đoạn, niệm đến phiền não nhẹ đi, Bồ Đề tăng trưởng, cuộc sống tự tại, an vui, không bị phiền não chi phối. Thế gian này quá khổ rồi, chúng ta phải nên cầu giải thoát, phải nên vượt thoát. Ngày nay, chúng ta gặp được pháp môn giải thoát là việc không dễ dàng, chân thật là “bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ”.***

“Bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ” là trăm ngàn muôn kiếp mới được gặp. Chúng ta muốn ngay trong đời này có thành tựu thì chúng ta phải thật làm. Trong đời nhân xử thế tiếp vật, trong hành động tạo tác, chúng ta đều phải bắt đầu làm bằng tâm chân thành. Cta chỉ chân thật niệm Phật, không chân thật làm những việc khác vậy thì chúng ta đã có hai tâm. Trong cuộc sống chúng ta chân thành trong mọi sự, mọi việc thì khi chúng ta niệm Phật, chúng ta mới dụng được tâm chân thành.

Người nào làm việc một cách chảnh mắng tôi đều nhìn thấy rất rõ ràng. Tôi luôn làm việc bằng tâm chân thành nên tôi không sợ khổ, không sợ khó. Chúng ta phải làm mọi việc bằng tâm chân thành, không sợ khó, không sợ khổ, tâm chúng ta chuyển đổi thì hoàn cảnh xung quanh chúng ta tự nhiên sẽ chuyển đổi, mọi việc sẽ trở nên thuận lợi. Nếu chúng ta cảm thấy mọi việc đều khó khăn thì một ngày trôi qua sẽ rất dài. Tôi luôn cảm thấy thời gian của một ngày rất ngắn, tôi không có đủ thời gian làm việc. Đối với mỗi người, một ngày đều chỉ có 24 giờ, 1 giờ có 60 phút, 1 phút có 60 giây nhưng tùy theo cách chúng ta dụng tâm mà chúng ta sẽ cảm thấy thời gian dài, ngắn khác nhau. Trước khi vào học lớp buổi sáng, tôi phải soạn bài bằng tiếng Hoa, tôi cảm thấy thời gian này trôi qua rất nhanh, nhiều người chỉ ngồi nghe nhưng cảm thấy thời gian rất dài. Một người “thật làm” thì họ luôn cảm thấy không đủ thời gian để làm

việc. Một người “giả làm” thì cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm. Điều này giống như người xưa nói: “*Một ngày như ba thu*”. Một ngày mà như ba mùa thu đã trôi qua.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!